

МАДАРА

Изкачаме отъ палаткитѣ, прѣсниятъ хладъ плисва въ лицата ни, като струи вода и ни събужда въ нѣкакво странно очарование. Съзаря се. Долу, равнината тъне въ сребриста дрезгавина, а скалитѣ надъ насъ се топятъ въ хиляди неуловими отблѣсъци — отъ кобалтово-синьо до оранжево-кърваво. Каменната стена на изтокъ тъмнѣе, зелено-черна. Въ устието, като басовъ акордъ, бучи малкото водопадче. Надъ главитѣ ни въ сиво-синьото небе орлитѣ се виятъ съ бодро каркане. Нѣкакъвъ тържественъ празникъ се готви горе: мъглитѣ и переститѣ облачета бързатъ да се стопятъ предъ слънцето, което наднича вече надъ каменната завеса.

Така, по сжщия начинъ, единадесетъ вѣка назадъ, лѣтното утро е пристигало надъ масива и равнината. Монголскиятъ рогъ на прабългаритѣ сжщо тѣй е вестялъ